

питни върху хубавия, непознатъ юноша и Иваница свеждаше смутенъ глава надолу. Задъ стъклата на базаритѣ искрѣха несмѣтни съкровища. Пищно облѣчени конници се връщаха отъ всѣкидневната си разходка къмъ Златната порта. Внезапно огромната навалица почна да се стича по посока на Августейона. Василевсътъ следъ малко щѣлъ да трѣгне отъ Свещения дворець за Влахерна. Всѣки искаше да види великолепното шествие.

Иваница вървѣше изтрѣпналъ, изгубенъ. Чарътъ на Визансъ проникваше въ кръвта му като гибелна, измамна отрова. Напраздно душата му се противѣше въ смъртни трѣпки. Великиятъ градъ бавно и неусѣтно го покоряваше.

Императорската трапеза бѣ сложена въ порфирния триклиниумъ на Влахерна.

Една широка врата отъ кристалъ отвеждаше на терасата, отъ която мраморни стѣпала и площадки слизаха къмъ морето. Висящи златни лампи заливаха съ трептяща свѣтлина огромнитѣ стенописи и мозаиката отъ проконезки мраморъ, която покриваше пода, изтрѣгваха многоцвѣтни искри отъ скъпоценнитѣ чаши, отражаваха се въ бледото сребро на сѣждовѣтъ, въ коприненитѣ дрехи на пируващитѣ, въ розовия и зеленъ мраморъ на архитравитѣ. Задъ една алена сребровезана завеса се ронѣха страстни, лениви звуци. Сладката мѣка на флейтитѣ се преплиташе съ ясния призивъ на тропетитѣ, съ тихия припѣвъ на хора.

Седналъ между Теофила и стратора Адрианъ, не много далечъ отъ василевса, Иваница се мѣчеше да се справи съ една чиния едри сочни стриди, напоени съ малоазиятски лимони. Не че не бѣше гладенъ. Смущаваше се. Сравняваше грубитѣ си момчешки рѣце съ изящнитѣ прѣсти на стратора, спокойната непринуденостъ на Теофила съ своитѣ неловки движения. Отъ време на време учудено поглеждаше Адриана и не можеше да разбере, какъ този нехубавъ, мършавъ момъкъ може да изглежда толкова привлѣкателенъ. Страторътъ бѣ захвърлилъ военното си облѣкло. Копринена зелена туника, порѣбена отдолу съ златенъ ширитъ, обвиваше тънката му снага. Коланъ отъ червена